

Margit Auer

SKOLEN med
MAGISKE DYR
Det rene kaos!

BOLDEN

GRATIS LÆSEPRØVE

SKOLEN MED MAGISKE DYR

Der foregår noget hemmeligt på Østre Skole.
Nogle af eleverne får nemlig et magisk dyr.
Et dyr, der kan tale.
Og som bliver deres
bedste ven.

Mr. Morrison får en mystisk invitation og må straks
tage af sted. Miss Cornfield rejser med ham ...
og måske gemmer der sig blinde passagerer i bussen?
Så snart de er væk, er der ballade i Den magiske dyrehandel!
Nu er det op til børnene og deres magiske dyr at få styr
på kaosset. Og de opdager, at den magiske verden er
meget større, end de havde forestillet sig ...

Eventyret fortsætter ...

**Der er foreløbig tolv bind i serien
– flere følger ...**

3. kapitel

Mon Dieu!

Ida, Miriam, Benja og Joe havde ikke travlt med at komme hjem. De slentrede gennem skolens have, og Juri tog et bad i dammen.

”Forresten!” Joe legede med det gule halstørklæde, som han havde taget af Juri, inden pingvinen hoppede i. ”Jeg har hele huset for mig selv. Min mor og far skal til sådan noget wellness-halløj. Har I lyst til at sove hjemme hos mig?” Han pustede sit lange pandehår væk fra øjnene, og Miriam forstod pludselig, hvorfor

Ida så godt kunne lide Joe. Han havde det sødeste smil i verden. "Hvis I har lyst, kan I alle sammen komme hjem til mig!"

"Super!" Ida smilede til Joe. "God idé! Vi kommer selvfølgelig!"

Miriam kiggede ned på sine sko, hvilket Rabbat straks bemærkede. "Rødtop," sagde han. "Spørg lige din veninde først, om hun også vil med."

”Åh!” Ida vendte sig hurtigt om. ”Du vil da også gerne med, vil du ikke, Miriam?”

Miriam tøvede. Hun havde glædet sig til at have Ida for sig selv i den her weekend. Til endelig igen at kunne tale med nogen. At åbne sit hjerte og fortælle Ida om sin bristede drøm. Miriams skoleorkester var rejst til Japan, men hun var ikke med. Fordi Miriams forældre havde sagt, at hun ikke måtte. Bare hun tænkte på det, fik hun næsten tårer i øjnene.

Hun så på Ida og kunne se, hvor glad hun var over Joes invitation. Miriam ville ikke ødelægge det for hende. Derfor blinkede hun tårerne væk og nikkede.

Benja tøvede også. Han hviskede med Henrietta. Hans skildpadde puffede sin næsespids mod hans hånd. Så sagde han. ”Okay. Vi tager sovepose og en kage med!”

Børn og dyr gav hinanden highfive. ”Det er en aftale!”

Stemningen var så god, at Miriam ikke kunne lade være med at smile. Pyjamasparty ... jo, hvorfor ikke?

Da de kom hjem, spiste Ida og Miriam tilsammen fem stykker æbletærte med vaniljecreme, imens de fortalte Idas forældre om deres planer. ”I eftermiddag leger vi detektiver med de andre fra klassen. Og bagefter vil vi gerne sove hjemme hos Joe. Benja kommer også. Må vi?”

”Ja, gør I bare det. Som jeg har sagt, så får vi jo håndværkere her i morgen. Så det passer helt fint, at I så ikke er her,” sagde Idas mor. ”Men ringer du ikke for en sikkerheds skyld hjem og spørger, Miriam?”

Miriam ringede til sin far – han syntes, det lød helt fint, og ønskede de to piger god fornøjelse.

Ida og Miriam pakkede rygsække, liggeunderlag, tøj og resten af æbletærten i to rygsække. Miriam tog desuden sin violin med. Og kort før klokken tre tog de to piger og Rabbat af sted mod Tårngade.

Man kunne se og høre flokken af piger og drenge på lang afstand. Men ingen af de fodgængere, de mødte, lagde mærke til, at der løb en ulv, en hund og et penselsvin rundt imellem dem. Miriam kunne dog straks se de magiske dyr.

Benja og Henrietta kørte sammen på skateboard. Benja havde en stor rygsæk med, han havde sikkert ting til overnatningen deri.

Og hvem var det, som fløj rundt oppe i luften? Miriam kneb øjnene sammen. Også Rabbat stoppede overrasket op.

”Hej Salim!” Rabbat sprang op og ned af glæde.

”Luna!” råbte Ida overrasket. ”Hvad laver du her?” Salim var Lunas vandrefalk. Han var flyttet til en anden by sammen med Luna. Men nu var de vendt tilbage, og det virkede, som om de aldrig havde været væk. Salim fløj rundt om en lygtepæl – med rotten Cooper på ryggen.

Luna havde en blomstret nederdel og en rød cardigan på. Hun stod med en arm omkring Franka. ”Jeg er på weekendbesøg hos min bedste veninde!” sagde Luna med et smil. ”Hvor er det godt at se jer igen!” Det var virkelig en overraskelse. Alle klumpede sammen omkring deres gamle klassekammerat for at give hende et kram.

”Hvordan går det, Luna?” spurgte Anna-Lena.

”Den nye skole er supergod!” Luna svingede med sit lyse hår. ”Jeg lærer at spille cello og skrive digte. Et af mine digte skal med i skolens årbog.” Hendes kinder blev helt røde. ”Men lige nu er jeg bare glad for at være her!” Hun så smilende på sin gamle klasse og de mange dyr. ”Sådan en klasse her findes der trods alt kun en af.”

Luna satte sig på knæ for at klappe Rabbat. ”Og så er jeg kommet lige i den her spændende weekend!”

Ida grinede. ”Ja! Nu skal vi lege detektiver.”

Der var helt stille i Tårngade. Børnene og de magiske dyr gemte sig bag en mur, hvorfra de havde frit udsyn til Den magiske dyrehandel.

Gennem vinduet kunne de se, at Mary og Mortimer sad ved bordet og drak te. Mary trak en strikkepind ud af sit hår og trommede med den mod bordkanten, inden hun stak den op i sine krøller igen. Mortimer bøjede sig over et stykke papir, som han igen og igen glattede med hånden.

”Hvad mon der står på det papir?” spurgte Max.

”Er det mon et brev til miss Cornfield? Måske er der nogen, der har klaget over hende, og nu skal hun flyttes til en anden skole!” foreslog Leonie. De andre så forskrækkede på hinanden.

”Mortimer har ikke flere penge!” foreslog Helene.

”En isbjørn æder jo helt vildt meget. Derfor har han røvet en bank, og nu skal han i fængsel! Mon det er en indkaldelse?”

Miriam så overrasket på Ida. ”En isbjørn?” hviskede hun. ”Er der en isbjørn?”

”Ja, selvfølgelig,” svarede Ida. ”Vidste du ikke det?”

Miriam mærkede et lille stik i maven. ”Næ,” mumlede hun stille. ”Måske ... måske er Ashanti stukket af!” stammede hun, fordi hun gerne ville sige

et eller andet. "Den sorte mamba har bidt nogen, og mr. Morrison er blevet anklaget for at smugle dyr! Eller for at holde farlige dyr! Eller noget."

"Det kunne man godt forestille sig," mumlede Lukas. Hans kænguru William havde levet i fangenskab i lang tid.

"Brug lige øjnene!" Max, professoren, pegede hen mod vinduet. Slangen hang omkring lærerindens hals.

"Åh!" Miriam rømmede sig. "Det havde jeg ikke set." Hun sank lidt sammen.

"Uh, hu, uh!" hylede uglen Muriel.

I det samme rejste Mortimer sig op og åbnede vinduet. Nu kunne børn og dyr høre, hvad de voksne talte om.

"Hvornår tager vi af sted?" spurgte Mary.

"Så snart som muligt," svarede Mortimer.

"Har du købt proviant?" spurgte Mary derefter.

"Også til de dyr, som skal blive herhjemme?"

Mortimer nikkede. "Brød, kiks, havregryn, spegepølse, dåser med pastaretter, mælk, æbler ... Gregorys køkken har ikke et særligt godt ry!" Resten af

sætningen forsvandt i en mumlen.

”Dåser med pastaretter?” gentog Chokie. ”Dem tager man med på campingferie! Det siger min bedstefar!”

Anna-Lena rystede på hovedet. ”Jeg tror ikke, de skal på ferie!”

”Nixenlig!” kvidrede Senia. ”Og hvem erlig Gregory?”

Nu kunne børnene se, at køkkendøren gik op, og Malik kom ind med en bageplade i sine store poter. Miriam skreg højt. Helene sendte hende et iskoldt blik.

”Undskyld!” mumlede Miriam.

”Det gør ikke noget.” Anna-Lena smilede til Miriam. ”Jeg ville have skreget endnu højere, hvis der pludselig stod en isbjørn foran mig!”

Miriam nikkede taknemmeligt og så sig omkring. Hvorfor forsvarede Ida hende ikke? Åh, hun hviskede med Joe! Hun havde slet ikke bemærket, at hendes bedste veninde for første gang i sit liv havde set en isbjørn med forklæde på! Der var det igen, det der stik i maven.

”Er I sikre på, at jeg ikke skal komme med?”
Isbjørnen satte bagepladen på bordet. ”Jeg er stor og stærk og kunne beskytte Mortimer!”

Dyrene oversatte fra deres skjul for børnene.
Anna-Lena påtog sig opgaven at fortælle det videre til de børn, der ikke havde et magisk dyr.

Det handlede altså om Mortimer og ikke om deres lærerinde.

Miss Cornfield vinkede afværgende. ”Tak, Malik, det er sødt af dig. Men det er nok, at jeg rejser med Mortimer. Så kan du tage dig af Den magiske dyrehandel. Af Ashanti, surikaterne, sandormene, bæveren og Fitzgerald!”

”Gregory og Fitzgerald!” kvidrede Senia. ”Aldrig hørt om dem! Hvad er det for nogen fyrelig?”

”Godt spørgsmål ...” mumlede leoparden Leander.